

ANA BLANDIANA

Este liberă floarea?

Poeme rostite la Radio
1965-2017

Cu un cuvânt-înainte al autoarei

București, 2017

Sumar CD 1

1. Descântec de ploaie	1'44"
2. Iarba	0'42"
3. Nordul	0'54"
4. Copilăreasca îndrăzneală	0'39"
5. În cele din urmă	0'39"
6. Cumintele animal	0'36"
7. Elegie	1'10"
8. Așteaptă să vină Octombrie	1'11"
9. Nu-mi voi mai aminti	1'06"
10. Cât timp vorbesc	1'21"
11. Am dreptul	1'19"
12. Exil	1'04"
13. Îți mai aduci aminte plaja	0'55"
14. Plopi și paltini	1'07"
15. Dealuri	0'54"
16. Semantică	1'29"
17. Sunt dimineți	1'06"
18. Am obosit	0'44"
19. Oglinzi	0'37"
20. Întrebare	0'44"
21. De dragoste	1'09"
22. Omphalos	0'58"
23. Ora	0'36"
24. Dies ille, dies irae	0'37"
25. Fruntea mea	0'44"
26. Fără un gest	1'04"

27. Martorii	1'17"
28. Baladă	1'13"
29. Poate că mă visează cineva.....	0'45"
30. Clio	1'20"
31. Rugăciune (<i>Să stau culcată-n zăpadă</i>)	0'59"
32. Pereche	1'18"
33. Litere	0'54"
34. Întoarcere	1'21"
35. Știu, puritatea	1'26"
36. Intoleranță	1'38"
37. Eclipsă	1'23"
38. Ar trebui	1'00"
39. Umilință	1'03"
40. Legături	0'45"
41. Ochiul închis	0'37"
42. De bună voie.....	1'04"
43. Nealegere	0'49"
44. Numai iubirea	0'45"
45. Requiem	1'38"
46. Iubire	0'47"
47. Bătrâni, sihaștrii.....	0'51"
48. Condiție	0'13"
49. Totul simplu	1'16"
50. Dorința	0'42"
51. Cădere	0'57"
52. Pietă (<i>Durere limpede, moartea m-a-ntors</i>).....	1'37"

Durată CD 1: 52'48"

1. Trup amar	1'04"
2. Despre țara din care venim	0'47"
3. Dacă ne-am ucide unul pe altul	1'34"
4. Adorm, adormi	1'00"
5. Umbrei mele i-e frică	1'10"
6. Din apă ieșeau trupuri albe de plop	1'30"
7. Cândva arborii aveau ochi	1'09"
8. Cuplu	2'37"
9. De ce nu m-aș întoarce printre pomi	1'03"
10. Abia începusem să simt	1'06"
11. Ceața care coboară	0'57"
12. Oh, trupul tău	1'07"
13. Ține ochii închiși	1'08"
14. Suficientă mie	1'04"
15. Orologiul	0'35"
16. Tangaj	1'20"
17. Rugă	1'13"
18. Alunec, alunec	0'37"
19. Fericită, mi se spune	0'35"
20. Agățați în crengi	0'33"
21. Apollo	1'07"
22. De-ar fi să pierim	0'41"
23. Corabia cu poeți	0'49"
24. Sfârșitul lumii	0'53"
25. Lasă-mă	0'38"
26. Două cruci	1'00"

27. Pietà (<i>Mai dormi, mai dormi atât de greu!</i>).....	0'51"
28. Ocean.....	0'52"
29. Piața Buzești.....	0'38"
30. Lamento.....	1'06"
31. Bătrâni și tineri.....	1'10"
32. Funingine.....	0'42"
33. Îngeri bătrâni.....	0'57"
34. Ceea ce nu înțeleg.....	0'35"
35. Să fii stâncă în mare.....	0'42"
36. Op.....	0'58"
37. Un cal tânăr.....	0'47"
38. Selecție.....	0'36"
39. Curriculum vitae.....	0'48"
40. Linia.....	0'51"
41. O catedrală de lână.....	1'05"
42. Și totuși.....	0'54"
43. Rezervație.....	0'48"
44. De-a voința.....	0'56"
45. Ocean.....	1'17"
46. Dulap pictat.....	1'02"
47. Cântec.....	0'43"
48. Fără să știe.....	0'53"
49. Mlaștini.....	1'07"
50. Ziar.....	0'52"
51. Mișcare.....	0'58"
52. Dependentă.....	1'33"
53. Ce greu e să mângâi.....	1'27"
54. Animal Planet.....	2'00"

55. Biserici închise	1'02"
56. Pe role	1'04"
57. Chihlimbar	1'01"
58. Porumbei	0'43"
59. Rugăciune (<i>Dumnezeu al libelulelor, al fluturilor de noapte</i>)	1'40"
60. Pantă	0'38"
61. Între mine și el	1'20"
62. O continuă pierdere	1'19"
63. Bănuiala	0'51"

Durată CD 2: 64'38"

Înregistrări din Fonoteca Societății Române de Radiodifuziune, 1965-2017 (v. *Note*, pp. 105-123)

Eram, cu mai mulți ani în urmă, în Portugalia la un festival de poezie, pe când încă nu se generalizase obiceiul de a proiecta traducerea poemului rostit de poet în limba lui pe un ecran. Eram pe scenă împreună, autor și traducător, urmând ca fiecare poezie să fie citită pe rând, mai întâi în română, apoi în portugheză. Am început, deci, eu, citind în română prima poezie. Înainte însă de a începe să fie citită traducerea, înainte ca traducătorul să rostească prima silabă, sala a izbucnit în aplauze. Ne-am privit unul pe altul șocați și apoi amândoi sala.

„Ce-ați înțeles?” am întrebat eu și traducătorul a tradus întrebarea.

Iar ceea ce a urmat a fost de-a dreptul tulburător.

Opriți din aplaudat, ascultătorii s-au privit unii pe alții ca treziți din somn și, în același timp, jenați, stânjeniți. În mod evident aplauzele fuseseră răspunsul unei vibrații la unison, a intuirii unei aure în care fuseseră cuprinși, expresia unei înțelegeri; dar la fel de evident era că nu ar fi putut spune ce înțeleseseră, că aplaudaseră poemul, deși era format din cuvinte pe care nu le cunoșteau.

Nu a fost singura oară când am simțit acest tip de comunicare a poeziei mai mult decât prin sens, sunt obișnuită și mereu tulburată de puritatea electrizantă a liniștii care se așterne în timpul lecturii, dar niciodată ca atunci nu am avut o demonstrație mai clară a inexplicabilei capacități a vocii de a transmite misterul poeziei peste capul înțelesului cuvintelor care o formează. Cei ce aplaudaseră, întrebați de mine ce au înțeles, erau stânjeniți că nu pot explica logic ce au înțeles, dar nu erau jenați că aplaudaseră, dimpotrivă, păreau să fie mândri de reacția lor misterioasă, înrudită cu adevărul potrivit căruia îndrăgostiților le e suficientă privirea.

Aceasta este amintirea care îmi vine în minte de câte ori spun poeme ce se imprimă pentru a fi transmise, prin diverse mijloace tehnice, unor ascultători la care ajunge nu litera, ci vocea mea în stare să adauge încăpătânării poeziei de a spune lucruri de nespus o vibrație aparținând altui regn al comunicării. Și mă emoționează ideea că ei, cei ce ascultă – înainte de a fi cuprinși de aura textului, vor fi cucerii de haloul sonor care sunt tot eu însămi, dar și mai greu de definit. De altfel de câte ori mi se întâmplă – și, în mod ciudat, în ultimul timp, mi se întâmplă tot mai des – să fiu recunoscută după voce, nu după figură, mă gândesc că imaginea, vocea și pagina mea nu se suprapun perfect, ci sunt, toate la un loc, eu însămi într-un mod mai degrabă complementar, destul de confuz.

Iar lucrurile se complică și mai mult când îmi aduc aminte că nu scrierea și citirea în gând, ci rostirea poeziei a fost felul ei de a se naște și de a se răspândi, din gură în gură, pe vremea lui Homer; când încerc să-mi imaginez – sau poate să-mi aduc aminte – cum era vocea lui Homer...

În orice caz, a citi poezia și a asculta poezia sunt două căi ciudat de diferite de a te apropia de inexprimabil.

Ina Blaudiana

Poeeme rostite la Radio (1965-2017)

Libris.ro este o platformă online care oferă
posibilitatea de a cumpăra cărți de la
edituri și autori din România și din
străinătate. Pe site-ul nostru puteți
găsi o vastă selecție de titluri, inclusiv
cărți noi și de colecție, la prețuri
convenabile. În plus, oferim și servicii
de livrare rapidă și sigură. Dacă
aveți orice întrebare sau dorință,
nu ezitați să ne contactați. Vă
mulțumim pentru încrederea în
Libris.ro!

Iubesc ploile, iubesc cu patimă ploile,
 Înebunitele ploi și ploile calme,
 Ploile feciorelnice și ploile-dezlănțuite femei.
 Ploile proaspete și plictisitoarele ploi fără sfârșit,
 Iubesc ploile, iubesc cu patimă ploile,
 Îmi place să mă tăvălesc prin iarba lor albă, înaltă,
 Îmi place să le rup firele și să umblu cu ele în dinți,
 Să amețească, privindu-mă astfel, bărbații.
 Știu că-i urât să spui „Sunt cea mai frumoasă femeie”,
 E urât și poate nici nu e adevărat,
 Dar lasă-mă atunci când plouă,
 Numai atunci când plouă,
 Să rostesc magica formulă „Sunt cea mai frumoasă femeie”.
 Sunt cea mai frumoasă femeie pentru că plouă
 Și-mi stă bine cu franjuri ploi în păr,
 Sunt cea mai frumoasă femeie pentru că-i vânt
 Și rochia se zbate disperată să-mi ascundă genunchii,
 Sunt cea mai frumoasă femeie pentru că tu
 Ești departe plecat și eu te aștept,
 Și tu știi că te-aștept,
 Sunt cea mai frumoasă femeie și știu să aștept
 Și totuși aștept.
 E-n aer miros de dragoste viu,
 Și toți trecătorii adușmeci ploaia să-i simtă mirosul,
 Pe-o asemenea ploaie poți să te-ndrăgostești fulgerător,
 Toți trecătorii sunt îndrăgostiți,
 Și eu te aștept.

Doar tu ştii
Iubesc ploile,
Iubesc cu patimă ploile,
Înnebunitele ploi şi ploile calme,
Ploile feciorelnice şi ploile-dezlănţuite femei...

IARBA

Mi s-a făcut un dor de iarbă înaltă,
De iarbă de la marginea oraşelor,
De acolo unde genunchiul pământului
Tumefiat şi nerodnic
Se acoperă cu câini morţi şi impudice cutii de conserve.
Acolo creşte iarbă înaltă şi liberă
Uşor, inutil, negândită,
Apoi se usucă ușor şi nu înţelege că nu va mai fi
Şi totul e simplu şi fără durere
Şi nici în cel mai cumplit din coşmaruri
Nu i se şuierea la ureche cuvântul „eternitate”.

NORDUL

Nu trişăm din ticăloşie,
Ci din nepricepere.
Aburiţi, nu mai ştim
Cine suntem şi cum.
În urmă, un şir de părinţi necunoscuţi,

În față, un șir de fii necunoscuți.
Ce știm? Pe cine cunoaștem?
Ne mișcăm nesiguri:
Facem un pas, apoi încă unul,
Și altul, și-n cele din urmă pornim
Privind nostalgic în direcția opusă...
Dacă ni s-ar răspunde cel puțin la o-ntrebare:
Unde e nordul?
Pe frunte părul ne tremură ușor
În vântul produs
De trecerea timpului.

COPILĂREASCA ÎNDRĂZNEALĂ

Lume frumoasă, am învățat să te iert
Te contemplu
Ce rost ar avea să mai caut răul și binele
Acolo unde existența e de ajuns?
Cum aş putea deosebi viața vulturului de cea a muștei
Durerea vânatului din păduri de durerea gândacului?
Pentru copilăreasca îndrăzneală de a nu iubi totul
Iartă-mă, lume care ești!
Iată, mă închin în fața Dumnezeului-amoebă.

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

